

Po slovní přestřelce mezi Marií a šaškem, při níž si oba tykají, přijde na scénu Olivie; u Sládka začne šaškovi prezíravě tykat, u Saudka odměřeně vykat:

Jdi, jsi suchopárný šašek; mám tě již dost. Kromě toho stáváš se darebný.

(J. V. Sládek)

Dejte pokoj! Jste suchopárný šašek. Nudíte mě. Krom toho se začínáte pouštět.

(E. A. Saudek)

Saudek pak v dalších replikách přechází v tykání, Sládek se v jedné replice naopak bez zjevného důvodu uchyluje k vykání (Dobře, pane, z nedostatku jiné prázdné kratochvíle, čekám na váš důkaz). V originálu je ve všech případech jednotně „you“.

V téže scéně přichází Marie ohlásit Caesaria-Violu; Olivie své služebné Marii u Sládka vyká (Odstraňte jej, prosím vás), u Saudka tyká (tady se zřejmě projevuje jiný společenský úzus u nás kolem r. 1900 a kolem r. 1950); jenže za několik minut u Sládka Olivie Marii tyká (Podej mi závoj; tvář si zahal, tak); v originálu opět není podklad pro kolísání. Nebylo by asi nezajímavé zjišťovat, jak se ustalovalo vykání, příp. tykání u některých jiných postav, jak zde působila tradice překladatelská i divadelní.

Protože dialog je jednáni slovy, jde při překladu také o zachování intenzity, s níž apeluje na protihráče, aby ho přiměl k nějaké akci:

Pjotr: Pora by čaj piť . . .

Polja (zažigajet lampu): Pojdu, pochlopoču.

Petr: A bude čaj?

Polja (rozsvítí lampu): Půjdu, podívám se.

Piotr: Zišlo by sa už vypit' čaju . . .

Poľa (zažíha lampu): Idem, prichystám . . .

U Mathesia se melancholický Petr až příliš aktivně dožaduje čaje.

A o kousek dále slyšíme z jeho úst:

Pjotr: Po večeram u nas v dome kak-to osobenno . . . těsno i ugrjumo.

Petr: Po večerech bývá u nás v domě nějak zvlášť nepříjemně.